

arbejde, var det atter her for at skabe endnu mere Markjord, endnu flere Husmandstilværelser, endnu mere af den Fattigmandslyksalighed, som Per havde spottet saa kraftigt i sit lille Stridsskrift.

Saaledes var det gaaet til, at København aldeles havde taget Luven fra det øvrige Land, der mer og mer sank ned til at blive en Slags Overdrev til Hovedstaden. Til denne søgte Landets virkelystne Arbejdskraft, ligesom stadig mere af Provinsens Kapital strømmede hertil, lokket af Spekulationens høje Procenter.

Kun hvad der angik København og dens Udvikling havde i den senere Tid kunnet gøre Regning paa at samle den almene Interesse; og dette var en af Grundene til, at Pers Pjece, skønt den udtrykkeligt var anlagt paa at gøre Opsigt og vække Uro, aldeles ingen Opmærksomhed havde vakt hverken i København eller ude i Landet. Det havde været omsonst, at hans opofrende Ven og Svoger, Ivan Salomon, havde bestormet Redaktionskontorerne med Opfordringer til at lade Allarmtrømmen røre. Han var allevegne bleven mødt med ligegyldige Skuldertræk. Et Kanalprojekt, gældende Jylland! Vind- og Bølgemotorer ved Blaavandshuk! Sligt var ikke Sensationsstof. Selv Dyhring, som dog havde visse Grunde til at vise Imødekommenhed, undskyldte sig med, at han allerede havde skaffet sig Vanskeligheder nok ved den Petit-Artikel, han i sin Tid paa hans Opfordring havde skrevet om Sagen.

Ikke en Smule bedre Held havde Ivan haft med sine Forsøg paa at interessere Pengemænd og Spekulanter for sin Vens store Fremtidsværk; og han havde dog hverken sparet sine Ben eller sine Talegaver for personligt at indvirke paa Forretnings-